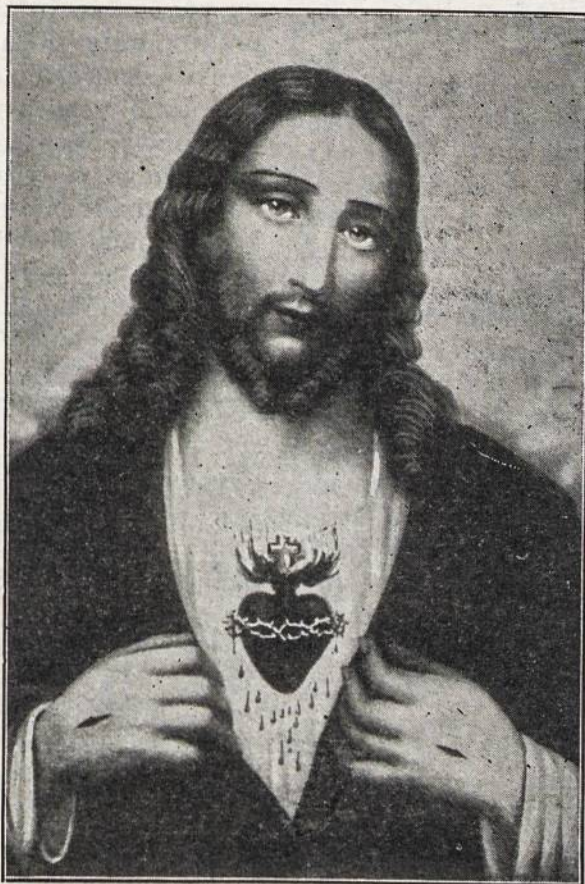

Suteik, Viešpatie, savo Bažnyčiai tikrą pilną laisvę; suteik visoms tautoms ramią tvarką; padaryk tai, kad visoje žemėje nuo krašto ligi krašto skambėtų vienas balsas: Garbė dieviškajai Širdžiai, per kurią yra mums pelnytas išganymas: jai garbė ir šlovė per amžius. Amen.

III SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

EVANGELIJA

Luko 5, 1-11.

ANUO Metu: minioms besiveržiant į jį Dievo žodžio klausytis, jis pats stovėjo prie Genezareto ežero. Jis pamatė du laivu sustojusiu prie ežero kranto: žvejai buvo išėję ir plovę tinklus. Įėjus į vieną iš tų dviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto ir atsisėdęs mokino iš laivo. Liovēsis kalbėti, jis tarė Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas Simonas jam tarė: Mokytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio aš įleisiu tinklą. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamojo draugams, buvusiems kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abudu laivų, taip kad kone skendo. Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelias, sakydamas: Išei nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Nes išgąstis buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusius dėl to žuvų valksmo, kurias jie buvo suga-

LEKCIJA

Rom. 8, 18-23.

BROLIAI: Aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri bus mumyse apreikšta. Nes sutvėrimas su išsiilgimu laukia Dievo vaikų garbės apreikimo. Sutvėrimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia, bet to, kurs jį pavergė su viltimi kad ir pats sutvėrimas bus išliuosuotas iš sugedimo vergijos į Dievo vaikų garbės laisvę. Mes juk žinome, kad visas sutvėrimas vaitoja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tik tai jis, bet ir mes, kurie turime dvasios priemones, dūsaujame patys savyje, laukdami Dievo išnystės, mūsų kūno atpirkimo Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje.

vę; taip pat Zebediejaus sūnų du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekė jį.

Prel. J. Naujokas

Kaip mums elgtis?

Antrą ir trečią sekmadienį buvo kalba kaip Dievas myli žmogų. Visus jis šaukia į savo puotą—šv. Komuniją ir rūpestingai jieško kad ir vieno paklydusio. Šio sekmadienio maldos mus moko kaip reikia mums elgtis.

Per šv. Krikštą mes tampame V. Jėzaus nuosavybe. Jis nepalieka mus, vienus, jis yra su mumis ir mes esame

jo nuolatinėje globoje. Tai yra pačioje šv. Mišių pradžioje (introit.) pareikšta: "Viešpats mano šviesa ir mano išgelbėjimas, kogi aš bijosiu? Viešpats mano gyvybės globėjas, prieš ką gi aš drebėsiu"?

Šv. Povilas (lekcija) ragina visus turėti kantrybės ligose ar šiaip kokioje padėty, nuo kurių nė vienas nėra lais-

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2224 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3. yearly. Single copy 5c.

vas. Šio gyvenimo kelionė nėra lengva dėl to su gailėsčiu sakome Dievui: "Atleisk, (grad.) Viešpatie, mūsų kaltybes. Padėk mums, Dieve, mūsų gelbėtojai ir dėl savo vardo garbės, Viešpatie, išvaduok mus."

—Evangelija kalba kaip besiveržiant minioms prie ežero kranto, V. Jėzus į Simano Petro laivą įsėdęs ir pasistūmėjęs, iš luoto mokė žmones. Tasai luotas yra simbolis jo įsteigtos Bažnyčios. Pabaigęs kalbėti, liepia apaštalams pasiirti toliau ir užmesti tinklus. Šv. Petras sakė, visą naktį vargome ir nieko nepagavome, bet Viešpaties vardu užmetęs tinklus tiek daug žuvų pagavo, kad net tinklas pradėjo plyšti. V. Jėzus tuo parodė Petriui jo uždavinius ir pasakė, kad nuo šio laiko žmonės žvejosias. Sugautos žuvys reiškia žmones, kurie įtikės. Pats Kristus yra didžiausias žmonių žvejotojas, jo pagalbininkai apaštalai, vyskupai ir Bažnyčios kunigai. Mes taipgi esame žuvys, patekusios į bažnyčios tinklą, ir mums tinka šie šv. Petro žodžiai: eik nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas.

Bažnyčios uždavinys patraukti ir suartinti žmones su Dievu. Jos darbas geriau jai sekasi, kai yra taika ir ramybė, dėl to pirmoje maldoje (kolekta) prašo Dievą, kad ir pasaulio gyvenimas Dievo tvarkomas, taikingas mums būtų, kad Bažnyčia galėtų Dievui tarnauti linksmoje ramybėje. Šis prašymas labai aktualus mūsų laikams.

Atsitinka gyvenime taip, kad žmogus tiki, priima Dievo įsakymus, mano, kad jie geri ir reikalingi, bet turi maištingą valią, kuri nenori pasiduoti, tokis žmogus nekartą dėl netikusios savo valios gyvenimu yra atitolinęs nuo Dievo. Tokių žmonių yra nemaža. Bažnyčia ir tai numato ir meldžia Dievą, kad

žmonių maištingas valias (sekretai) teiktųsi savo malone į save patraukti.

Šv. Mišiose randame nuostabiai gražių minčių ir prašymų. Iš to taipgi matome, kaip reikalinga yra visame Dievo pagalba.

Eikime kantrybės keliu ir išsižadėjimo blogų polinkių takais, būkime Dievui ištikimi.

Šios dienos vienoje maldoje (kom.) gražiai yra pasakyta, kuo yra mums V. Jėzus šv. Komunijoje: "Viešpats mano parama, mano prieglauda ir mano gelbėtojas. Mano Dievas ir mano padėjėjas." Tokia malda sustiprina mus kentėjimų kelionėje, nekartą sunkioje, ir ji Dievo laiminama tampa net maioni.

Iš Altoriaus Širdies...

Nualintai žemei užmiegant
Kaž kas taip traukė mane.
Ten, kur žvakių, šviesos daug,
Kad užmirščiau menką save—
Paskęsčiau rimties klane.
Altorių liepsnojanti širdis,
Dievišku balsimu plastą vilnis,
Sudrumstai sielai kugždena
Už vieną tyros širdies atdusį
Vai kiek daug ji žada.
Iš altoriaus širdies ruseną spinduliai
Kokia meile vilgo paliegusią sielą,
Keliant pagundų takais
Duoda irklą ne vieną.
Tada... nežemiško ilgesio ašaros
Atpuolėlį sūnų plauna—
Žemė dalies čia nebegauna.
Ir taip nualintoji siela
Altoriaus Didžiąją širdį dažnai aplan—
—Aš Jėzui, aš ne žemei— [kys
Audrų verpetams siaučiant,
Tvirta galiai ji pasakys.

VI. Balnionis.

Birželio mėnuo – Švenčiausios Jėzaus Širdies mėnuo

Permaldaukim Jėzaus Širdį!

PLATUS yra pasaulis, daugybė yra žmonių, kurie jame gyvena. Apie du milijardų širdžių kasdien plauka žmonių krūtinėse. Bet dar platesnė Jėzaus Širdis, kuri apėmus po savo malonių sparnais milijonus širdžių, kasdien atlygina Dangaus Tėvui už nuodėmes, jungdama savo permaldavimus su milijonais širdžių permaldavimų. Toji Širdis taip pat siunčia savo Tėvui prašymus kartu su tūkstančiais suvargusių motinėlių prašymų, su ligonių dejavimais, su našlaičių ašaromis... Jo jautriausia Širdis, lyg tos kanklės, kurių ištemptos stygos, atsiliepia į išvargusio senelio aimanavimą, į kūdikėlio kliksmą, į apaštalo darbus, į sužieduotinių pasiaukojančią meilę, į Marijų Magdalenų ašaras, į kankinių kraują, į našlių rūpesčius, į visos žmonijos dejavimus...

Jėzaus Švenčiausioji Širdis kito paskyrimo neturi čia žemėje, kaip tik padaryti mūsų širdis panašias į savo širdį. Mat, nuodėmė subiaurojo žmogų, suteršė žmoguje esantį Dievo paveikslą, atšaldė kiekvieno širdį, kuri buvo skirta amžinai Dievą mylėti. Nebuvo, kas išgelbsti žmogų, nes tarp Dievo ir nupuolėlio žmogaus pasidarė neperžengiama bedugnė. Dievo Teisingumas rei-

kalavo atmesti nevertą kūrinį, kuris taip akiplėšiškai pasipriešino Kūrėjo valiai, bet Dievo Meilė lyg nugalėjo Teisingumą ir jį sustabdė iki Paskutinio Teismo. Palauk, Teisingasis Dieve, nežudyk nusikaltėlio, dabar geriausia Tau proga parodyti neribotą meilę... Ir čia prasideda Dievo Meilės istorija!

“Štai aš, siųsk mane!” (Iz. 6, 8) — pasisiūlė Antrasis Švenč. Trejybės Asmuo. Ir štai,—ant Nazareto namelio nusileidžia Dangaus Pasiuntinys, pranešdamas linksmą naujieną. O Dievo Žodis tampa Kūnu ir gyvena tarp mūsų. Šventoji Dvasia tveria iš Nekalčiausios Panelės Marijos Širdies Švenčiausią Jėzaus Širdį, padaro jį į mūsų širdis panašią tik be nuodėmės ir sujungia su Dievybe, kad įgytų begalinės vertės. Ir štai dabar mes turime Jėzaus Širdį, į kurią galime visados kreiptis. Ji mus išklausk, nes Ji tam paskirta, Ji permaldaus už mus Dangaus Tėvą.

Jėzaus Širdis tapo permaldavimo auka, leisdama save išnaikinti iki mirties, o mirties ant kryžiaus. Ji nepasitenkina tik vieną kartą pasiaukoti ant Kalvarijos kalno aukuro, bet pasiryžo maldauti Dievo teisingumą už žmonių nuodėmes visados ant bažnyčių ir koplyčių altorių, net iki pasaulio pabaigos.

“Tai yra Širdis, kuri taip numylėjo žmones!” rodydamas į savo perversą Širdį, praneša pats Jėzus, apsireiškęs šv. Margaritai Alacoque! Tik baisiai gaila, kad daugybė žmonių tos meilės neatjaučia ir tą permaldavimą, kuri Jėzaus Širdis nuolat daro, laiko tik gražia pasaka, kuri nieko bendra su žmonių gyvenimu neturi. Tada dar skaudžiau pasidaro mūsų brangiam Išganytojui, ir Jis pradeda lyg iš naujo merdėti, kaip kadaise Alyvų darželyje. Jo jautriausia Širdis atjaučia ir mažiausią nedėkingumą, ypač jeigu to nedėkingumo rodo tie, kurie daugiausia nuo Jėzaus Širdies savo gyvenime gavo

jo malonių. Jėzus skundžiasi per psalmininką, sakydamas: „Jei mano neprietelis būtų man piktžodžiauęs, juk būčiau nukentėjęs, ir jei tas, kuris nekenčia manęs, būtų išdidžiai kalbėjęs prieš mane, rasi būčiau nuo jo pasislėpęs. Bet tu, žmogus vienos su manim minties, kuris valgei su manim saldžių valgių...” (Ps. 54, 13).

Tie žodžiai turėtų mus, kaip koks šiurpulys perverti, nes jeigu bolševikai įžeidžia Jėzaus širdį, tai kągi darysi, jau jie viešai pasiskelbė tos širdies priešais. Jei protestantai tai darytų, arba kitų atkritusių nuo Bažnyčios sektų ar tikėjimų žmonės, tada nėr ko stebėtis, nes jie nežino, ką daro. Jie kartais net mano, kad taip reikia. Jie gimę iš nekatalikų tėvų, negavo gero išauklėjimo, turėjo blogus draugus ir šimtai kitų aplinkybių gali juos pateisinti. Bet jeigu mes įžeidžiame Jo švenč. širdį, kas mus bepateisins! Juk mūsų ir tėvai katalikai, išauklėjimas geras, kartais ir katalikišką mokyklą turėjome laimės baigti. Jau pirma Komunija turėjo mus patraukti prie Jėzaus širdies, o paskui kiek dar jų priėmėme ir vis tebepriimame.

—Mano duktė, žiūrėk prie ko mane privedė žmonių nuodėmės, ypatingai šventvagystės; mano kančia visiškai atnaujinta!—taip prabilo pernai metais rugpiūčio 11 d. vienai seselei iš Šv. Onos Dukterų Draugijos Tartaglino Asti Italijoje. Ir kartu Jis prašė atlyginimo už įžeidimus Jam padarytus. Tada ji pamatė, kaip iš Jėzaus šono veržiasi kraujas ir krinta lašais ant žemės. Ir dar tą pačią dieną 15 ir 17 val. vėl pasikartoję kraujo veržimasis iš stebuklingojo kryžiaus. Tą kraują ištyrė įžymus Torino universiteto medicinos profesorius Dr. Jurgis Kanuto ir kartu su daktarais Aloyzu Trossarelli ir Jonu Parato, padarė cheminę analizę, patvirtino, kad tai yra tikras kraujas. Minėti daktarai tai paliudijo raštu iš 1933 metų lapkričio mėn. 25 dienos. Tas krauju tekąs kryžius šių metų kovo 9 d., da-

5 lyvaujant Asti vyskupui, daugybei kunigų ir tikinčiųjų, buvo perneštas į Šv. Juozapo bažnyčią ir patalpintas Kristaus Kančios koplytėlėje.

Reikia permaldauti Jėzų už įžeidimus, kuriuos Jis patiria ypač tokių katalikų, kurie nori sėdėti ant dviejų kėdžių. Eina į bažnyčią, ima Sakramentus, bet padeda Kristaus priešams varyti nekrikščionišką darbą. Kaip tai? Nugi prisirašę prie draugijų, kurias Bažnyčia nepalaiko, bet net smerkia, skaito knygas ar laikraščius, kurie nėra Bažnyčios patvirtinti, lanko susirinkimus, kurių Bažnyčia liepia saugotis ir vis dėlto sakosi esą katalikai.

Judas irgi vadinosi apaštalas, net su apaštalais dalyvavo Paskutinės Vakarinės kambaryj, bet kartu padėjo priešams sugauti Jėzų. Kurie skaito nekatalikiškus laikraščius, ar dalyvauja uždraustose draugijose, man rodos, kad panašų dalyką atlieka, nes remia Kristaus priešų eiles. Jeigu katalikai nremtų, tokie laikraščiai bematant užsidarytų. O paskui, žiūrėk, ką tie laikraščiai padaro? Niekina kas kataliko širdžiai brangu ir šventa, šmeižia vyskopus, kunigus, atšaldo žmones nuo tikėjimo, ėjimo į bažnyčią ir t.t. Ar dar gali būti didesnis priešų pusės palaikymas?!

Gal kai kas pasakys, — tai aš Kristaus nepersekioju, tik užvežu kunigams ar daktarams, daugiau nieko. Toks gudruolis turėtų paskaityti šv. Povilo atsivertimo istoriją. Kada jis jojo į Damaską ne Kristaus persekioti, bet tiktai Jo sekėju. O Kristus vistiek sustabdo, trenkia nuo arklio ir didžiu balsu sušunka: „Sauliau, Sauliau, kam tu mane persekioji? Jis tarė: Kas tu, Viešpatie? Tas atsakė: Aš Jėzus, kurį tu persekioji” (Ap. 9, 4).

Kristus, rodos, galėjo taip pasakyti: „Sauliau, Sauliau, kam tu mano tikinčiuosius, kunigus, tarnus ar draugus persekioji?” Bet Jis sako tiesiog: mane persekioji. Tuo parodo, kad palikymas (Nukelta ant 6 pusl.)

Maldos ir skausmo naktis

Šv. Kryžiaus moterų vienuolyno laikrodīs išmušė antrą valandą nakties. Garsas liūdnai nuaidi...

Kaip begaliniai ilga atrodo naktis, kada limpa blakstienos nuvargusių akių!

Tik dabar sesuo Ludgarda, vienuolyno vyresnioji, keliasi nuo savo maldos kėdės. Iki pat antrai valandai ji meldėsi. Jos guolis dar nepaliestas. Tačiau ir dabar ji dar neina miegoti. Šią naktį jos neįima miegas. Ją traukia malonesnė vietelė, negu kieta lova. Ji ma-

(Akelta nuo 5 pusl.)

Bažnyčios priešų pusės yra tiesioginis Jo paties persekiojimas ir niekinimas. Bet Jis kitoj vietoj dar aiškiau pasako: „Kas jus niekina, mane niekina“ (Luko 10, 16).

Šiais metais ypač turėtume daug permaldauti Jėzaus širdį, nes tokių didelių ir plačių persekiojimų dar krikščioniškas pasaulis nėra turėjęs. Tur būt visas pragaras sukilo, nes jis baisiai įpykęs, kad per 19 šimtų negalėjęs išneškinti Kristaus Bažnyčios. Dėl to pragaras deda paskutines pastangas, kad nors dabar įrodytų, jog Kristaus žodžiai: „Ir pragarų vartai jos (Bažnyčios) nepergalės“ yra klaidingi. Žinoma, to pragaras niekada nepadarys, tik gaila, kad Kristaus kančios vėl turi pasikartoti...

Taigi šiais metais šv. Tėvas ragina, kad visi naudotųsi pelnytu Jėzaus Atpirkimu. Bet jeigu nesinaudosime, tada dar labiau įžeisime geriausiąją Jėzaus širdį, kuri tiek daug už mus kentėjo ir dabar nuolat permaldauja Dangaus Tėvą už mūsų nedėkingumą ir atšalimą.

Šį birželio mėnesį skiria šv. Tėvas, kad visi prisidėtų prie Jėzaus širdies permaldavimų už visos žmonijos nuodėmes, o ypač už nedėkingumus ir šventvagystes.

J. Bružikas S. J.

loniau eina dar kartą į tylią koplytėlę, kad ten paskutinį kartą pasimelstų ir pažiūrėtų į vieną miegančią, kuri jau niekada nepabus. Jau niekada jos akys nesigėrės karštos saulutės spinduliais, nei gražiojo pavasario, nei šio gyvenimo darbais.

Vyresnioji tyliai palieka savo kambarėlį ir leidžiasi silpnai apšviestais laiptais. Įžengia į vienuolyno koplyčią. Į altorių atgręžtas stovi kuklus, be akių papuošalų karstas. Sesuo Ludgarda abiejose karsto pusėse uždega po žvakę. Jų virpanti šviesa krinta ant balto kaip sniegas veido mirusios jaunos vienuolės.

Jau dvi dienos kaip čia buvo maloniausia sesers Ludgardos vietelė. Kiekvieną laisvą valandėlę ji čia skubėjo... Ji negalėjo atsiskirti nuo tos nekaltos širdies. Nori ji šią paskutinę naktį prie jos būti, nes ankstų rytą negailestinga žemė priglaus šį karstą...

Ilgai ji klūpojo taip tyliai susikauptus. Tada ji atsisėdo prie mirusios šalies.

Ašarotos Ludgardos akys žiūrėjo į angelišką veidą. Jame jau nesimatė nei skausmo, nei kovos bruožu. Tame veide tik didelis džiaugsmas, tik nežemiška šviesa spindėjo.

Senoji vienuolė arčiau pasilenkė.

Taip, ši maloniausia buvo jos širdis. Ji atsiminė mirusios apžadus prieš penkis metus. Tai buvo toj pačioj koplyčioj, prieš tą patį altorių. Švelni, maloni statula, baltuose sužieduotinėse rūbuose, meilingumu ir nekaltybe spindėdama klūpo prieš šį tabernakulį; gražios, geltonos plaukų vilnys krinta po žirkėmis, skamba saldūs, jausmingi tonai „Veni sponsa mea!“... Kaip ji buvo sužavėta tos nežemiškos laimės išraiška jaunutės vienuolės veide!

„Mažutė šventoji“—taip ji tada paminė. Taip ir visada apie ją manė. Nes vyresnioji matė, kaip sesuo Skolastika

nuolatos lyg angelo sparnais vis priedidesnio šventumo skrido, taip kad jos meilės karštis spinduliavo iš po vienuolės šydo.

“Ji dabar kvėpuoja amžinoj šviesybėj!... O mes?—Ach, mus dar laukia sunki kova! Melskis už mus, mieloji sesute! Taip pat už jį, kuriam tu brangi buvai... Kad Dievas jam ramybę suteiktų ir atvestų į tikrąjį kelią.”

Vyresniosios rankose buvo šį vakarą gautas laiškas.

Štai kokia istorija to laiško...

Prieš savaitę pas vienuolyno vyresniąją užėjo su reikalu vienas inteligentas. Vizitinėj kortelėj buvo garbinga, gerai žinoma pavardė.

Jis sakė turįs būtinai pasikalbėti su seseria Skolastika. Esąs jos kūdikystės draugas ir norįs dabar ją pamatyti...

Vyresnioji buvo nusiminusi.

“Sesuo Skolastika sunkiai serga...,” gynėsi tęsdama. “Ir be to—vienuolyno regula...”

“Tai žinau, gerbiamoji viršininke,” ištare pro suspaustas lūpas. “Penkis metus nebuvau tėvynėj. Ir pirmiausiai grįžęs ką išgirdau... kad šita gėlėlė vysta į karstą.”

“O ne! ne vysta—tik Danguj pradeda žydėti!”—švelniai atsakė vyresnioji.

“Bet norėčiau aš ją pamatyti,” prašė jis neatstodamas. “Tik vieną vienintelį kartą ją pamatyti.”

Nežinodama ką daryti stovėjo sesuo Ludgarda. Ji žiūrėjo į pilną rimtumo veidą, kuriame matėsi sunki vidujinė kova. Tada ji nuėjo pas ligonę.

Ši išgirdusi tokią žinią klaikiai pakėlė akis. Paskutinis veido raudonumas išnyko. Gulėjo visai išblyškusi. Tada perbėgo per veidą skausminga šypsena, lyg žmogaus jau pusiau amžinybėj esančio.

“O... vargšas... Jis besąs toks kil-

nus žmogus. O aš jam tiek skausmo padariau... Bet... mano Išganytojas... šaukia mane, tik Jam vienam aš noriu priklausyti...” Ji prispaudė kryželį prie išbalusių lūpų.

“Bet ką aš jam turiu pasakyti, mano vaikelį?” paklausė sujaudinta vyresnioji. “Ar kad negalimas dalykas jo prašymą išpildyti? Arba...?”

“Ne, ne! Nieko žemiška daugiau!”—šnibždėjo ji.—“Pasakykit jam tik tiek: “Nerami mūsų širdis, kol neatsilsės Viešpaty!” Ir...,” lyg staigaus įkvėpimo pagauta tęsė toliau: “Pasakykit jam, kad sulauks tos dienos... kada jis galės pamatyti mane,... tik ne šioj žemėj... ne...”

Vyresnioji lyg nesuprasdama žiūrėjo į kalbančią. Bet greitai atsigrįžo ir nuėjo į laukiamąjį kambarį. Jaunas vyras, išgirdęs pakartotus sesers Skolastikos žodžius, nusigręžė. Lyg apkvaitęs stovėjo jis prie lango krūpčiojančiais pečiais ir tvirtai sukąstais dantimis. Išėjo... Paskui kiekvieną dieną ateidavo.

Vakar irgi. Tada sesuo Ludgarda tylėdama jį įvedė į koplytėlę. Pamatė karste ją...

Po valandos išėjo... Bet kaip nusiminęs ir išblyškęs!

Sesuo Ludgarda nusišluostė ašarotas akis ir žvakės šviesoje pažiūrėjo į laišką. Žodžiai mirgėjo popiery. Pamažėl skaitė.

—Aš ją mylėjau. Bet ji to nesuprasdama man didžiausią skausmą padarė. Jos kūdikiškoj širdy nebuvo jokios žemiškos meilės... Tik Dievui tarnavo ši angelo siela... Išvažinėčiau visas jūras ir šalis, bet ramybės neradau. O dabar—tie žodžiai, kuriuos ji man prieš kelis metus sakė, neišaina iš galvos: “Viska už viska. Nieko mirtinga už vieną nemirštančią sielą!”—Dabar aš

Savo malda, kantrių kentėjimu permaldaukim Jėzaus Širdį

giliausiai jaučiu, kad—"Nerami mūsu širdis, kol neatsilsēs Viešpaty." Tai buvo jos paskutinis žodis man tartas. —Tai jos testamentas.

Kiek ši silpna būtybė pasiekė! Ar aš neturiu jėgos, ar drąsumo stinga?... Kada aš klūpočiau prie jos karsto, tada Dievas kalbėjo mano sielai... Visus žemės troškimus ir viltis, džiaugsmą ir kančias buvau užmiršęs... Kaip vizija praslinko pro mano akis švenčiausias mano kūdikystės noras, kuris vėliau žemės dulkėse buvo palaidotas: šventu Viešpaties kunigu stovėti prie altoriaus.

Bet ar aš esu to vertas?

Nežinoma ateitis prieš mane. Rytoj, kada jos kūnas nuo mūsų akių žemės bus paslėptas, aš paliksiu miestą. Tyliam atsiskyrimo Dievas turės apreikšti savo valią. Melskitės už mane, kad

aš rasčiau kelią pas Jį..."

Sesuo Ludgarda nuleido rankas.

"Taip, aš melsiuos už jį. O, tikėk ir tu pats, kad iš skausmo ir tamsos užtekės amžina šviesybė!"

Taip melsdamosi ji sėdėjo valandą po valandos. Gėlės kvepėjo; mirgėjo auksinė žvakių šviesa, kol visai užgeso.

Tada tamsi naktis pažvelgė savo tūkstančiais akių koplytėlės vidun.

Pamažėl žvaigždės blėso, naktis darėsi šviesesnė ir nuvargusios Ludgardos akys merkėsi. Praslinko viena kita valanda.

Ji išsigando kai varpelis suskambėjo ryto maldoms. Žvakės jau buvo užgesusios. Pirmasis tekančios saulės spindulys užklydo ant jaunos mirusios veido, kuris jau žydėjo džiaugsmu Amžino Gyvenimo ir Šviesos.

Vertė Juozas

Savaitės globėjas – šv. Paulinas vyskupas

Buvo labai turtingas ir išmintingas. —Atsivertė ir išdalino savo turtus. —Troško nuošalystės. —Save aukojo, kad sūnų išlaisvintų. —Sulaukė gilios senatvės.

(Birželio 22 d.)

Šventas Paulinas gimė Bordo mieste 353 metais. Buvo labai turtingas ir išmintingas. Eidamas dvidešimtis penktus metus atsiekė senatoriaus garbės vietą ir su laiku gavo aukštą Romos Imperijos valdytojo vietą. Turtuolis Paulinas turėdamas visokiausių progų linksmintis pasaulio įvairiose linksmybėse kuo pilniausiai naudojosi esamomis progomis. Su laiku vedė turtingo Ispano didžiūno dukterį vardu Teresą, kuri buvo labai dievobaiminga katalikė. Šioji, savo gražiu gyvenimu, tolindamasi nuo pasaulio linksmybių paveikė savo pagonį vyrą, kuris, su laiku pradėjo neapkęsti pasaulio nuodėmingą gyvenimą. Keliaudamas po pasaulį jis susitiko su šventaisiais: Augustinu,

Ambroziejumi, Gregoriumi ir kitais, kurie galutinai atvertė jį į Katalikų Tikėjimą. Eidamas trisdešimtuosius metus priėmė Krikšto Sakramentą ir nuo to laiko susitarė su žmona gyventi nekaltybėje.

Atsivertė ir Išdalino Turtus

Priimdamas Krikštą ir nutaręs gyventi nekaltybėje Paulinus taipogi išpardavė visus savo turtus, savo dvarus pavedė labdarybei, pasilikdamas tik tai ko reikia prasimaitinti. Sakoma, kad kartą bedalindamas savo maistą beturčiams, dargi prisiartino paskutinis, kuriam Paulinas nežinojo ar duoti savo paskutinį kąsnį. Paulinas tarė žmonai: "Atiduokime jam paliktą sau paskutinį kepalėlį; Viešpats suteiks daugiau maisto." Žmona ant to nesutiko. Už keletą valandų gavo žinią, kad jos viena turtinga pažįstama jai siuntė keletą laivų grūdų ir maisto bet tie laivai netoli prieplaukos paskendo. Tada Paulinas tarė savo Teresai: Kad nebū-

tumei pasigailėjusi duonos kepalėlio anam pavargėliui, laivai nebūtų nuskenė.”

Troško Nuošalystės

Šis Dievo tarnas troško didesnės nuošalystės. Apsigyveno prie Šv. Felikso grabo, Noli miestelyje. Ten pasidavė maldai ir pasninkui. Bet neilgai jam teko taip gyventi. Mirus to miesto vyskupui, miesto gyventojai ir dvasiškiai pradėjo reikalauti, kad Paulinas būtų pakeltas į vyskupus. Paulinas galutinai prisiėmė vyskupišką konsekraciją ir uoliai vykdė savo sunkias pareigas. Ypač atsižymėdamas pavargėlių šelpime. Už tai netik jo žmonės jį mylėjo bet ir pats popiežius Šv. Anastazijus skaitė jį savo dideliu prieteliu mi.

Save Aukojo, Kad Sūnų Išlaisvinti

Tais laikais, vandalai naikindami Valakų kraštą, įsibrovė į Paulino vyskupystę ir ten suėmė daugelį krikščionių belaisvėn. Vyskupas visokiausiais būdais gelbėjo savo nelaiminguosius. Net pardavė bažnytinius indus, kad būtų galima išlaisvinti savo žmones. Neturėdamas pinigų, pats pasidavė į nelaisvę. Kartą, pas vyskupą atėjo vargšė našlė, kurios vienintelį sūnų vandalai pagrobė ir išsiuntė Afrikon. Vyskupas negalėjo verkiančiai našlei atsakyti. Valandą pamąstęs tarė: “Pinigų nei brangių daiktų nebeturiu, už tai imk mane ir atiduok už savo sūnų.”

Afrikoj belaisvio sūnaus savininkas, kunigaikštis išlaisvino sūnų ir pasiėmė vyskupą. Bet vyskupas patiko kunigaikščiui ir jis savo belaisvį vyskupą pastatė prie daržo darbų. Pažinęs jo aukštą mokslą ir gilų protą, kunigaikštis dažnai kalbėjosi su vyskupu. Kartą vyskupas išpranašavo, kad mirs šalies karalius ir kunigaikštis taps karaliumi. Taip ir įvyko. Tas įvykis labai paveikė naują karalių, kuris iš dėkingumo iš susižavėjimo išlaisvino vyskupą ir jo visus žmones iš nelaisvės.

Sulaukė Gilios Senatvės

Vyskupui Paulinui grįžus savo vyskupystėn, jis ilgai valdė. Sulaukęs gilos senatvės sunkiai susirgo. Nors sunkiai kentėjo, surakintas didžiausių skausmų, betgi nenustojo meldęs. Jausdamas, kad jau mirtis visai arti jis prašė, kad kunigas atlaikytų Šventas Mišias jo kambaryje. Po Mišių palaimino susirinkusios savo žmones ir dar iki paskutinio momento savuosius mokino.

Ramiai mirė 431 metais birželio 22 dieną.

Mylėti ir kentėti

Meilė — saldus žodis. Ne kiekvienas saldumas yra tikras. Meilė yra ištiriama, kaip auksas, ugnyje. Toji ugnis meilei yra kentėjimai ir aukos. Kas jų nepažino — nepažino dar meilės.

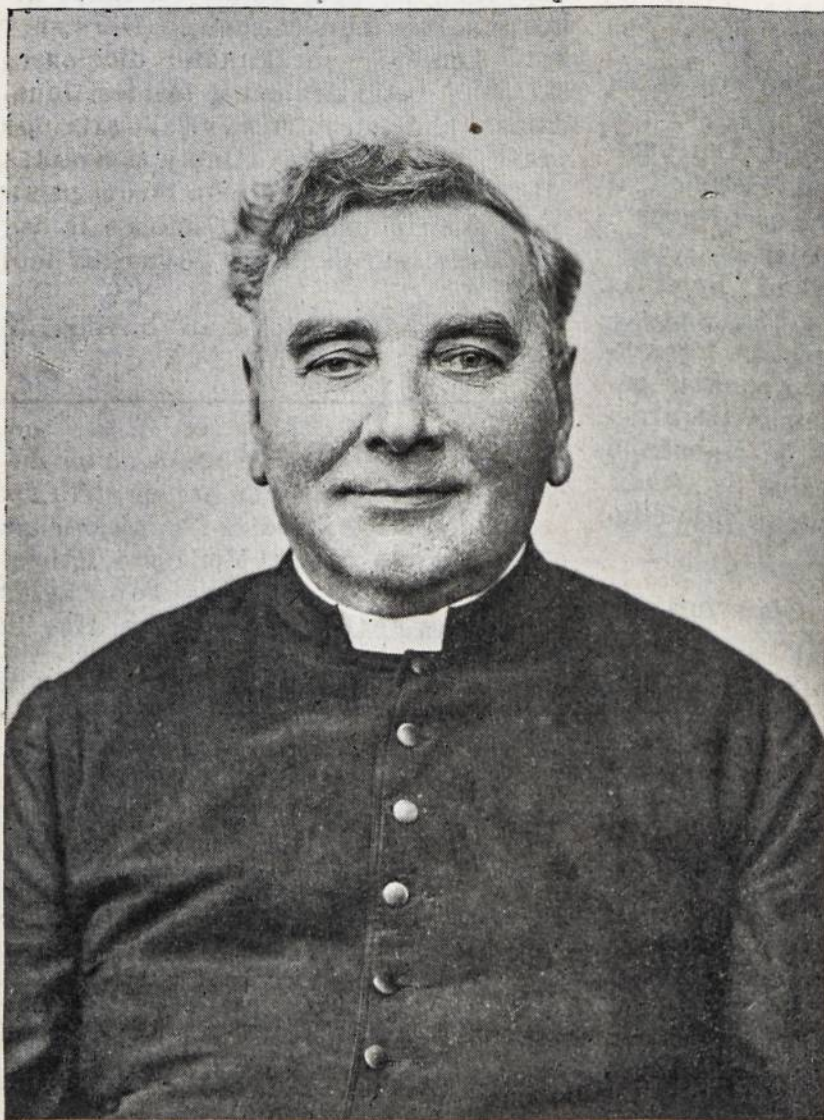
Kartą šv. Teresėlė savo ligoje buvo paklausta, ką ji darytų, jei pagytų. Ji atsakė: “Aš labai norėčiau, kad mane išsiųstų į Hanoi Karmelį. Ten galėčiau daug kentėti. Jei aš pagyčiau, aš norėčiau ten gyventi, kad, būdama viena, neturėčiau jokios paguodos, jokio žemiško džiaugsmo... Aš gerai žinau, kad Viešpats mūsų darbų nereikalingas. Ten būdama, aš negalėčiau turėti jokio užsiėmimo. Bet aš mylėčiau ir kentėčiau. Tai yra, kas Jo akyse turi vertės.”

Sakais mylis Dievą. Gal jau savo meilę norėtum palyginti su šv. Povilo Apaštalo ar šv. Magdalenos meile? Žinok, kentėjimai yra meilės termometras. Kiek moki kentėti, tiek ir myli! Bet pirma stovi: mylėti, nes kentėti be meilės yra veltui. “Taip, kentėti iš meilės yra tikras šventumas,” sako ta pati šv. Teresėlė.

Petra.

NIEKO NĖRA TIKRESNIO, KAIP MIRTIS, IR NIEKO NĖRA TAIP NETIKRA, KAIP MIRTIES VALANDA.

Garbingi Sukaktuvininkai

Gerb. Kun. Antanas Deksnys, sulaukęs 50 metų kunigystės jubiliejaus ir 75 metų amžiaus.

Gerbiamas sukaktuvininkas atšventė savo jubiliejų Chicago, Ill., kur visuomenė jubiliatą tinkamai pagerbė.

MINĖJO AUKSINĮ JUBILIEJŲ

Amerikos lietuvių tarpe nedaug yra kunigų, atšventusių auksinį kunigystės jubiliejų.

Prie šių garbingųjų jubiliatų prisideda kun. Antanas Deksnys, sulaukęs ir 75 metų amžiaus ir 50 metų kunigystės jubiliejaus.

Kun. A. Deksnio gyvenimas taip tvarkėsi, kad jis, kaip kunigas, 25 metus darbavosi Lietuvoje ir tiek pat Amerikoje. Tuo būdu ir Lietuvoj ir Amerikoje yra gerai žinomas, turi daug

draugų ir taip pat nuopelnų.

Jubiliatas čia, Amerikoje, suvaidino nemenką vaidmenį lietuvių parapijų organizavime ir pastoracijos darbe. Jis klebonavo Utica, N. Y., Spring Valley, Ill., Kewanee, Ill., Westville, Ill., Grand Rapids, Mich., kur gražią bažnyčią pastatė, ir Schenectady, N. Y.

Besidžiaugdamas tuo, kad Lietuva laisva ir nepriklausoma ir norėdamas dar jai pasidaruoti ir ten savo amžių baigti, išvyko ten apsigyventi ir J. E. vysk. J. Kuktos buvo paskirtas Pivo-

šiūnų klebonu. Karakteringa, kad jubilatas iš Pivošiūnų (caro laikais) Amerikon išvyko ir po kelių dešimtų metų darbo Amerikoje vėl ten buvo sugrįžęs. Tačiau, 1940 metais, bolševikams okupavus Lietuvą, kun. Deksnui, kaip Amerikos piliečiui, buvo įsakyta iš Lietuvos išvažiuoti ir grįžti Amerikon. Grįžęs Amerikon, apsigyveno šv. Kryžiaus parap. Chicagoj.

SULAUKĖ SIDABRINĮ JUBILIEJŲ

Šiais metais visa eilė dvasiškių ir pasauliečių veikėjų mini sukakties. Jų tarpe yra ir kun. **Pranas Mockus**, šv. Jono parapijos, Coaldale, Pa., klebonas. Jis mini kunigystės sidabrinį jubiliejų.

Sukaktuvininkas yra gimęs 1894 m. Tryškiuose. Mokslus ėjo Šiaulių gimnazijoje ir Petrapilio dvasinėje kunigų seminarijoje. Kunigu išventintas 1917 m. Jam kai kurį laiką teko dirbuotis Omske ir Kellerovkoje, Sibire. Atvykęs Amerikon vikaravo keliose vietose rytinėse valstybėse, o dabar sėkmingai

klebonauja lietuvių parapijoje Coaldale, Pa.

30 METŲ KAI KUNIGAS

Nesenai kun. **N. Pakalnis**, Brooklyn, N. Y., Apreiškimo parap. klebonas, minėjo kunigystės 30 metų sukaktuves. Sukaktuvininkas kunigu išventintas 1912 m. Kaune. Amerikon atvyko 1916 m. Trumpai darbavosi Lewistone, Me., Chicagoj. 1922 m. buvo išvykęs Lietuvon, bet grįžo ir jau nuo 1923 m. dirbuojasi Brooklyne. Dirbdamas pastoriacijos ir visuomeninį darbą, jubilatas vis gilinosi į aukštuosius mokslus. Chicagoj Loyolos universitete įsigijo magistro laipsnį (sociologijos mokslų), lankė garsųjį Anglijos universitetą Oxfordą, mokėsi Vokietijoje.

Jubilatas kun. Pakalnis ne tik sėkmingai klebonauja, bet dirbuojasi Kunigų Vienybėje, Federacijoje ir kitose mūsų organizacijose. Taip pat yra lietuvių katalikų spaudos rėmėjas ir bendradarbis.

Įamžinkime kun. Jono Navicko vardą

Pereitą savaitę įdėjome a. a. kun. **Jono Navicko** Kolegisto Fondo komisijos atsišaukimą į visuomenę. Atsišaukimas, mūsų manymu, yra tiek svarbus, kad į jį reiktų kreipti rimčiausio dėmesio.

A. a. kun. Jono Navicko asmenybė buvo brangi ne vien tik Tėvų Marijonų vienuolijai ir ne vien tik Marianapolio kolegijai, kuriai jis bedirbdamas savo sveikata pažeidė ir ne laiku su mumis atsiskyrė, bet lygiai brangi mūsų visai visuomenei. Jis dirbo ne sau, bet visuomenei, trokšdamas, kad ji būtų šviesi, kultūringa, kad iškiltų ir lietuviška ir katalikiška.

Jo pradėtas kilnus ir išganingas lietuvių jaunuomenės švietimo ir auklėjimo darbas turi būti tęsiamas toliau. Tai bus geriausias kelias jo testamentui vykdyti ir jo vardui įamžinti.

Po atsišaukimo pasirašiusieji garbingieji mūsų visuomenės veikėjai, kaip matome, imasi praktiškų priemonių kun. Navicko darbus tęsti ir jo vardą įamžinti. Vargu būtų galima surasti kas nors gražesnio ir kilnesnio, kaip įsteigti velionies vardu fondą, iš kurio nuošimčių būtų galima Marianapolio kolegijoje nuolatos išlaikyti bent vieną gabų lietuvių studentą. Tokio fondo pagalba bus vykdoma tai, kam visą savo gyvenimą aukojo kun. J. Navickas, ko troško jo lietuviška, karštai Dievą ir žmones mylinti širdis.

Džiugu, kad užsimota ne viena, bet du fondus išauginti, kad įamžinti kun. Navicko vardą. Vienas, kaip matot iš atsišaukimo, susidarė Naujojoje Anglijoje prie Marianapolio kolegijos, o kitas, Marijonų Bendradarbių Chicagoj.

(Nukelta ant 12 pusl.)

Kun. dr. Jonas Totoraitis

Nesenai spaudoj skaitėme liūdną žinią, kad mirties angelas aplankė Marijonų vienuoliją Lietuvoje ir pašaukė iš gyvųjų tarpo du garbingus kunigus vienuolius — dr. Joną Totoraitį ir dr. Juozą Packevičių.

Šioj vietoj bent kelis žodžius parašysime apie a. a. kun. dr. Joną Totoraitį, M.I.C..

Velionis buvo vienas pirmųjų Tėvų Marijonų kongregacijos narių ir taip pat vienas garbingųjų. Mes, amerikiečiai, tiesa, neturėjome progos su juo susitikti, nes jis pas mus nesilankė. Tačiau, kurie sekėme Lietuvos kultūrinį gyvenimą, su kun. dr. Jono Totoraičio vardu esame gerai susipažinę. Nereikėjo skaityti nė Lietuvos laikraščių, kad susipažinti su velionies raštų darbais. Esame skaitę jo raštus, kuriuose pastebėjome jo šviesų protą, gilų mokslingumą ir taurų lietuviškumą.

Prieš apie dvidešimtį metų mūsų skaitytojai turėjo progos skaityti dr. Totoraičio eilę straipsnių apie Lietuvos atgijimą. Tuos straipsnius "Draugo" bendrovė išleido į atskirą 128 puslapių knygą, pavadintą "Lietuvos Atgijimas." Šioje knygoje vaizdžiai atpašakojamos lietuvių tautos kovos dėl

(Atkelta nuo 11 pusl.)

seimo įsteigtas Vakaruose prie Marijonų Kunigų Seminarijos Hinsdale, Ill. Tarp šių dviejų fondų yra tik toks skirtumas: vienas labiau veiks Rytuose, antras Vakaruose; pirmasis steigs stipendiją Marianapolio kolegijoj, antrasis—Marijonų seminarijoj. Ir vieno ir kito tikslas—stiprinti lietuvių aukštąsias mokyklas ir tuo pačiu pagerbti mūsų didžiojo švietėjo kun. Navicko brangią atmintį.

Mes pasitikime, kad šie abu fondai susilauks visuomenės paramos, pasieks savo tikslą, sukeldami pakankamai lėšų, kad įgyvendinti tikrai kilnų užsiėmimą.

L. Š.

laisvės. Aprašęs tautos "kryžiaus kelius" siekiant laisvės ir nepriklausomybės, autorius, pagaliau, sako: "Šiam karui baigiantis tėvynės meilė ir tautinis susipratimas buvo Lietuvoje taip giliai šaknis įleidę, kad daugelis jaunų vyrų drąsiai stėjo savanoriais į karių tėvynės ir besikuriančios Lietuvos valstybės ginti." Knygą baigia tais žodžiais: "Lietuvai tas tautinis susipratimas buvo sunkus įgyti. Priėjo prie jo tik pereidama per daugelį kliūčių ir sunkenybių. Tų kliūčių ir sunkenybių ir dabar yra daug. Reikia tikėtis, kad, Dievui padedant, lietuvių tauta ir Lietuvos valstybė išplauks iš jų laimingai ir susilauks šviesios ateities."

Tai tauraus lietuvių patrijoto žodžiai.

A. a. kun. Totoraitis, lydimas gilių savo tėvynės meilės, jai visą savo gyvenimą, gabumus ir mokslą pašventė. Jis nuolat ir sunkiai dirbo, kad tik Lietuva būtų laisva, šviesi, kultūringa. Iš jaunų dienų velionis gilinosi į lietuvių tautos praeitį ir rinko medžiagą plačiai Lietuvos istorijai. Per keletą metų jisai vartė senus Vatikano archyvus, juos perrašinėjo, fotografavo ir visą medžiagą vežė Lietuvon, kad galėtų duoti savo tautai tai, ko ji ligšiol neturėjo—tikrai plačią ir tikslią istoriją. Bet tą jo didį ir kilnų užsiėmimą sutrukdė karas. Reikia linkėti, kad velionies kruopštumu surinkta medžiaga būtų išsaugota.

Kun. Totoraitis yra parašęs Sudavijos ir Žemaičių Kalvarijos istoriją. Be to, parašė ir išleido vidurinių ir naujųjų amžių istoriją, kuri Lietuvoje buvo laikoma pati geriausia. Velionis, taip pat, dažnai duodavo savo vertingų straipsnių laikraščiams, ypač žurnals.

Velionis, tiesa, jau nebejaunas žmogus, jau buvo sulaukęs septyniadešimts metų amžiaus, tačiau normaieše sąlygose dar būtų galėjęs gyventi ir

(Nukelta ant 13 pusl.)

KAS KLAUSIA – NEKLYSTA

KLAUSIMAS:—Ar galima išklausti Mišias, nematant altoriaus?

ATSAKYMAS:—Jeigu žmogus, būdamas bažnyčioje ar prie jos durų, gali pastebėti bent iš kitų žmonių judėjimo, varpelių ir t.t. visas svarbiasias Šv. Mišių dalis, tai Mišios bus išklaustos, nors altoriaus jis ir nematytų.

KLAUSIMAS:—Jei kas miršta sunkioje nuodėmėje, tai ar maldos ir Mišios už jį gali turėti kokią nors naudą?

ATSAKYMAS:—Tokiai sielai jokios maldos jau negali padėti. Bet čia reikia mums atsiminti, jog kiti žmonės tik labai retais atsitikimais tegali tikrai sužinoti, ar kas yra miręs sunkioje nuodėmėje. Mat, dažnai gali pasitaikyti, kad žmogus dar prieš pačią mirtį suspėjo kaip nors sužadinti bent vieną gailėsčio aktą. Todėl ir toks tobulas gailėstis, padarytas jau paskutinę gyvenimo akimirką, galėtų Išganytojas net didžiausiam nusidėjėliui pratariti meilės kupinus žodžius: "Dar šiandien būsi su manimi rojuje!"

KLAUSIMAS:—Ar gali toks žmogus būt laisvas nuo Dievo bausmės po mirties, jeigu jis tikrai išpažino savo nuodėmes ir padarė tikrą gailėstį, bet dar neatlygino senų skriaudų, kurias buvo kitiems padaręs?

ATSAKYMAS:—Jei toks žmogus, galėdamas ir savo nuoskaudų didumą suprasdamas, prieš mirdamas nebūtų

(Akelta nuo 12 pusl.)

baigti savo užsibrėžtus darbus. Karas, Lietuvos okupacija, parbloškė taurųjį lietuvių patrijų, didįjį kultūros darbininką. Jo širdis neišlaikė matydama, kaip karo audros ir kruvinos okupantų rankos griauja tai, ką tauta, iškentusi tiek kančių, pakėlusios tiek sunkumų, buvo sukūrusi.

L. Šimutis

nuskriaustiesiems atsilyginęs, tai, be abejo, kad Teisingasis Dievas už šitokią neteisybę turėtų jį bausti. Bet čia gali ir taip būti, kad žmogus, ypač šiais laikais, kad ir labiausiai norėdamas, neturi iš ko atsilyginti, arba to jau nespėja padaryti, nors savo širdyje ir labai to trikštų, arba tos skriaudos jam prieš mirtį nė į galvą neparėjo ir jis būtų išpažintį gryna intencija atlikęs. Tuomet jo išpažintis būtų gera buvusi. Tiksliai tada jo įpėdiniai turėtų pasistengti iš likusių turtų gražinti nuskriaustiesiems visa tai, kas buvo seniau tikrai neteisingai pasisavinta.

KLAUSIMAS:—Ar, gerai priėjus išpažinties, dar reikia galvoti, ar neliko kur nuodėmė neišpažinta, ar ne?

ATSAKYMAS:—Nereikia.

KLAUSIMAS:—Jeigu, eidamas iš viso gyvenimo išpažinties, apleidi vieną arba kitą sunkią nuodėmę, tai ar tokia išpažintis būtų gera?

ATSAKYMAS:—Čia reikia įsidėmėti šitoks dalykas. Jeigu kas eina išpažinties iš viso gyvenimo vien tik iš savo pamaldumo, tai jis gali laisvai vieną ar kitą sunkesnę nuodėmę apleisti. Išpažintis vistiek dar būtų gera. Bet jeigu kas eina tokios išpažinties iš pareigos, pav., jei kas būtų per visą gyvenimą slėpęs sunkias nuodėmes, tai jis per tokią išpažintį turi pasisakyti visas sunkiasias nuodėmes, kiek jis pamena, nors jis būtų per savo šventvagiškas išpažintis didelę dalį tų nuodėmių ir pasisakęs. Bet ir toks asmuo gali visai netyčia ir be piktos valios kartais dėl pamiršimo nepasakyti vienos ar kitos sunkios nuodėmės. Tiksliai po išpažinties vėl atsiminę tokias nuodėmes, jis turi pareigą per ateinančią išpažintį pasisakyti ir tas pamirštąsias nuodėmes.

KLAUSIMAS:—Girdėjau sakant, jog kas šventą dieną neišklauso Mišių bažnyčioje, tai sunkiai nusideda. Bet jei žmogus niekaip negali išklausti sekmdienį Šventų Mišių, bet ta intencija kiekvieną savaitę išklauso kitų Mišių šokią dieną, tai ar jam yra kokia nuodėmė už šventadienio Mišių apleidimą, ar ne?

ATSAKYMAS:—Teisybė: kas šventą dieną neišklauso Mišių bažnyčioje per savo apsileidimą, tas padaro sunkią nuodėmę. Mat, toks žmogus nenori pasinaudoti ta didžiąja Kristaus auka, iš kurios trykšta galingiausių malonių srovės, pajėgiančios visą mūsų gyvenimą atnaujinti ir atgaivinti. Juk iš tikrųjų keista: čia Kristus aukojasi iki paskutinio kraujo lašo už šavuosius, o tie savieji nesisistengia tos Jo meilės nė pažinti, nenorėdami paaukoti net kelių žingsnių didžiausiems dvasios turtams parsinešti. Bet paskui, kada jiems kas nepasiseka, ar kokia nelaimė parbloškia ant žemės, lyg tą Saulių ties Damasko vartais,—tai jau tuomet jie nebeturi jėgų su anuo apaštalu klaustis, ko Dievas iš jų nori, kad galėtų Jo Šventąją Valią įvykdyti. Kur tau! Jie tada drįsta net patį Dievą barti ir mokyti, kad juos esąs apleidęs, jais nė kiek nesirūpinąs ir t.t. Todėl Bažnyčia, kaip ta rūpestingoji motina, jau iš anksto moko visus katalikų vaikelius per katekizmo pamokas, jog toks apsileidimas šventą dieną, nepasinaudojant brangiausiomis Jėzaus Širdies malonėmis, taip nusilpnina žmogaus dvasią, kad jis paskui nestengia atsilaikyti nė prieš paprasčiausias pagundas. Dėl to ir šitoks nelankymas Mišių šventą dieną yra didelė ir sunki nuodėmė. Tikrai ir pati Bažnyčia gerai žino, jog nevysi žmonės gali iš namų išeiti. Kitus tarnyba, liga ar šiaip netikėta ir svarbi priežastis sulaiko nuo bažnyčios lankymo. Todėl ji moko, jog visi, kas dėl tikrai rimtos priežasties neatvyksta šventą dieną į bažnyčią, jokios nuodėmės neužsitraukia. Tačiau ir jiems labai

patariama tuo ar kitu laiku daugiau pasimeklėti ir paprašyti Dievo palaimos savo ateinančios savaitės darbams ir rūpesčiams pakelti. Dėl to ir labai girtinas toks paprotys, kad žmogus, negalėdamas šventą dieną išklausti Mišių, pasistengia bent šokią dieną per jas pasimelsti. Bet tai gali padaryti tik tie, kas gyvena miestuose ar bažnytkaimiuose. Kitiems patartina verčiau namie pasimelsti. Kai kuriuose katalikų kraštuose yra net išgalėjęs gražus paprotys, pagal kurį visi rimtesnieji katalikai stengiasi šventadieniais arba kitomis savaitės dienomis daugiau Šv. Mišių išklausti, kad galėtų Dievui atsilųginti i ruž tuos savo apylinkės katalikus, kurie visiškai tą savaitę savo krikščioniškąją pareigą aplaido. Tikrai, ir visa Lietuva, nuo pereitų metų tapusi Jėzaus Širdies Žeme, susilauktų daug daugiau Dievo palaimos, jei tik visi Jėzaus Širdies krašto gyventojai geriau įvertintų Šv. Mišių brangumą.

Iš Marijonų tarpo

Šiuo laiku kunigai Pranas Skrodenis ir Adomas Jeskevičius minėjo savo kunigystės iššventimo dešimties metų sukaktuves. Abiem kunigam klebonam, jų parapijos suruošė tam tikrus paminėjimus, kuriuose sukaktuvininkai buvo tinkamai pagerbti.

• **Marianapolio Kolegijoj** jau užsidarė durys 1941-42 mokslo metams. Šiais metais Kolegijos departamentas buvo anksčiau uždarytas atsižvelgiant į šalies karo stovį. Nors ir yra karo stovis, bet manoma, kad ir sekančiais metais Marianapolis atidarys savo duris mokslui einantiems mokiniams.

• **Taipogi ir Tėvų Marijonų Seminarijoje** sekmingai baigtas mokslo metas. Šiomis dienomis Seminarijos rūmuose posėdžiauja Tėvų Marijonų Amerikos Provincijos vadovybė ir išrinktieji at-

stovai. Nelaimingasis karas sukėlė naujas problemas.

Šiomis dienomis Tėvų Marijonų Seminarijoje vyksta pirmos metinės rekolekcijos. Šiais metais Tėvas Provincijolas paskelbė dvejus oficialės rekolekcijas. Pirmoms, vadovauja Chicago, Ill., Aušros Vartų parapijos klebonas — kun. Juozas Dambrauskas. Antroms rekolekcijoms paskirtas vesti kun. Vincas Andriūška, Seminarijos mokytojas.

Kunigai Marijonai: Šmigelskis, Mičiūnas, Stadalnikas ir Sandys vieši Marianapolio Kolegijoje sekmingai užbaigę mokslo metus. Kunigai Šmigelskis, Mičiūnas ir Sandys baigė mokslo metus Laval Universitete, Quebec, Canada; kun. K. Stadalnikas eina aukštus mokslus Katalikų Universitete, Washington, D. C.

Nors rytuose yra gazolino paskirstymas ir keliavimas yra varžomas, bet Marianapolio Kolegijos vadovybė nutarė ir šiais metais suruošti Naujos Anglijos Lietuvių Dieną, kuri įvyksta liepos 4-tą dieną. Šiam sunkiam darbui paskirtas vadovauti Marianapolio Kolegijos vice-ректорius ir profesorius kun. Adomas Markūnas.

Aukos Argentinos bažnyčiai

Racine, Wisc., gyveną lietuviai užsimojo pastatyti Argentinos lietuvių bažnyčioj švento Juozapo altorių. Šiam darbui uoliai dirba ponja Ona Sokeliene, kuri lanko Raciniečių namus aiškindama šį kilnų užsimojimą ir prašydama paramos. Šioji uoli darbuotoja praneša, kad žmonės labai gražiai remia šį didelį užsimojimą.

Iki šiol sekantieji asmenys aukojo: W. Petkus—30.00; Anna Zakas ir Juozas Rikija aukojo 25.00; Kaz. Stulgis—3.00; Pet. Navickas—8.00; Mat Tila—3.00; Amilija Pučinskas—5.00; Pet-

ras Sokelis—5.00; Mat. Sokelis—5.00; Adomas Putna—5.00.

Tėvų Marijonų vardu reiškiamo Onai Sokelienei ir visiems aukotojams nuoširdų ačiū už gausias aukas. Tuo savo kilniu darbu netik padedame mūsų broliams ir seserims lietuviams įsitaisyti savo bažnyčią bet taipogi pelnyjame gausų atlyginimą iš Dievo rankų.

Katalikų Pasaulys

Naujas lietuvis kapelionas

Šiomis dienomis kun. Tamas Poška jau pasiekė savo skirtą kapeliono vietą Oregon valstybėje prie didelės Jungtinių Valstybių kariuomenės aviacijos bazės. Kun. Tamas Poška buvo prieš keletą metų įšventintas Lietuvoje ir savo vyskupo atsiųstas į Ameriką tęsti savo aukštesnias studijas. Karui iškilus ir negalėdamas parvykti atgal Lietuvon kun. Poška gavo reikalingus leidimus ir savanoriai įstojo į kapelionų eiles.

Amerikos Katalikų Aktyvumas Karo Fronte Yra Stambus

CHICAGO. Catholic Orders of Foresters organizacijos sekretorius Thomas R. Heaney praneša, kad ši organizacija jau už 375,000 dolerius pirkusi karo bonų.

LAS CRUCES, N. M.—Šv. Genovaitės istorinė katalikų bažnyčia bus remontuojama tik po karo. Klebonas kun. L. E. Gaynor paskelbė, kad tas darbas atidedamas ir už parapijos santaupas bus perkami karo bonai.

NEW YORK City.—Jėzuitų Misijų kampanija, vykdoma per mėnesinę publikaciją, yra sekminga. Gauta apie 13,000 dolerių karo ženklais ir bonais. Surinktas tuo keliu fondas tik po karo misijoms bus panaudotas.

HOUSTON, Texas.—Per švč. Širdies dr-jos surengtas pramogas—War Bond Victory dance, už 80,000 dolerių parduota karo bonų.

Liepos 4 d. LIETUVIŲ DIENA Marianapoly

Rengėjai: MARIANAPOLIO KOLEGIJOS
RĖMĖJAI IR PRIETELIAI

PELNAS: MARIANAPOLIO KOLEGIJAI

10% Savo Pelno Marianapolio Kolegijos Vadovybė Skiria
Gelbėjimo Fondui

Programa 11:00 val. ryto Iškilmingas šv. Mišias aukos po atviru dangum kolegijos parke JO PRAKILNYBĖ, DIDŽIAI GERBIAMAS KUNIGAS PRELATAS J. AMBOTAS už visus lietuvius jaunuolius Amerikos kariuomenėje ir laivyne, gyvus ir mirusius, kurie garbingai žuvo, ar dar tebekovoja su savo gimtojo krašto priešais visose pasaulio dalyse; už visus lietuvius, žuvusius ir dar tebekenčiančius tėvynėje Lietuvoje ir ištremime Rusijos platybėse. Pritaikytą pamokslą pasakys JO MALONYBĖ, DIDŽIAI GERBIAMAS KUNIGAS JONAS ŠVAGŽDYS. 3:30 val. po piet — Patriotinę ir iškilmėms pritaikytą kalbą pasakys pulk. K. Grinius, buvusio Lietuvos Prezidento sūnus ir Lietuvos Priešai S-s Pirmininkas.

Smulkesnė programa bus paskelbta vėliau.

LIETUVIŲ DIENOS RENGĖJAI
Ir Kun. A. Morkūnas,
Marianapolio Kolegijos Vadovybės
paskirtas organizatorius.